Selle suure ehmatusega, mis selle wahejuhtumise läbi oli tulnud, oli pärisost koguni ära unustatud. Põlluotsa peremees oli üsna kimbatuses, ja tal oli häbi, et ta Mardi wasta nii paha oli olnud, kes praegu nii wahwa teo tema eest oli ära teinud ja weel suure jalahaawa ka saanud. Ta tänas Marti weel ükskord, ja kõik wiha oli see kord lõppnud. Kes oleks ka sel puhul weel wõinud paha päale mõtelda?

Kui esimene ehmatus möödas, ja Mardi jalg kuiwade linaste hilpudega kinni oli mässitud, siis alles mõtles Põlluotsa peremees selle päale, et ta tüttre järele oli tulnud.

„Anu," ütles ta, „ma tulin sinu järele sind kodu wiima. Eks ole tõsi, sa tuled jälle ühes minuga kodu poole. Mina olin eila natuke äkiline, et ma sind ära ajasin, aga ma loodan, et sa selle pärast mu üle pahaseks ei jäe."

„Ei talgi isa," wastas Anu, „ei talgi wõi ma pahaseks jäeda. Mu süda oli üksi selle pärast walu täis, et ma sell kombel pidin kodust ära tulema, aga wiha ma mitte südames ei kanna. Kui mind jälle kodu tahad, siis tulen südamest hää meelega."

„Ja teie, Salgu talu rahwas," pööras nüüd Anu isa teiste poole, „teie ärge pange pahaks, et niisugune asi on juhtunud ja et minu tütar siia pidi tulema. Nüüd olen ma Mardile päale selle ka weel tänu wõlgu, sest ta on praegu mind nii hästi kui surma suust päästnud. Ma tahan seda tänulikult meeles pidada."

„Ei Teie ole tänu minule sugugi wõlgu, Põlluotsa peremees," ütles Mart ja sundis end rahulisels, ehk küll jalg wäga kangeste walutas. „Mina olen teinud, mis mu kohus on ja muud ei midagi. Kui mina eila ei oleks Teid tulnud waewama, siis ei oleks Teile täna seda õpardust juhtunud."

„Ei see nõnda ole, armas Mart, ütles Põlluotsa peremees, kui mina nii äkiline ei oleks olnud, ega siis minu tütar ka seia ei oleks tulnud. See on ilka mu oma süü. Noh, kes teab, mis tarwis Jumal on lasknud seda nii tulla. Wõib olla, ehk päras saame weel wäga hästi

üks teisega läbi. Aga Anu on juba oma asjad wankrisse wiinud, nüüd peame minema hakkama. Jäege siis nüüd see kord Jumalaga!"

„Jumalaga!" hüüdsiwad kõik kolm Salgu talulist.

Anu ja Mart waheraasiwad weel teine teisega pilgud. Armastajatel üteldakse ilka pilgus terwe raamat olewat. Ju ta wist nõnda on, sest kes silmakeelt oleks osanud, see oleks teadnud, et Anu ja Mardi silmawilgutamine nii palju maksis, kui umbes järgmised sõnad: „Ole julge, mina jäen sulle truuks alati, tulgu mis tuleb, pandagu mulle päale kannatada mis tahes."

Pohuse waljad oliwad nüüd jälle terweks ja kõwaks tehtud. Wanger wuras Salgu talu õuest wälja ja jõudis seesistsjatega ilma õnnetuseta Põlluotsale tagasi.

Isa ja tütar ei rääkinud teel mitte palju üks teisega. Mõlemil oliwad ise oma mõtted, ja mõtetes jõudsiwad nad kodu. Ka edaspidistel päewadel ei rääkinud nad palju muud üks teisega kui just seda, mis tarwis oli ja mis majatalituse kohta käis.

Põlluotsa peremees pidas aga oma sõna ja oli tänulik Mardi wasta. Ta kuulas hoolega järele, kuda Mardi jala haigusega lugu oleks. Et Mart mitmeks päewaks pidi kodu jäema, sest et ta jalg wäga üles paistetas ja pikkamisi paranes, siis palkas Põlluotsa peremees ühe mehe, kes Mardi asemel senikaua tööd tegi, sest muidu oleks Mardi põllutöö uuel kohal takistusesse jäenud. See mees oli nii kaua sääl töös, kui Mart ise jälle terweks sai ja jälle künda ja muud tööd teha wõis. Mart ja tema wanemad oliwad selle lahkuse eest wäga tänulikud, kui ka Mardi süda weel mitte muresi lahti ei olnud Anu pärast, keda ta kui oma elu armastas ja elunajaks omale saada himustas.

Ligi poolaastat läks möödа. Sügise oli juba ammugi käes ja talw peagi uksе ees. Mõnigi asi oli selle aja see. muutunud. Suwi oli ilus olnud, ja põllumehe tööd oli Jumal õnnistanud ja rohke lõikuse annud. Ka Salgu peremees Mart wõis esimese suwe saagiga rahul olla ja oli kas